



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka, soudkyně Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové a soudce Mgr. Richarda Galise ve věci

žalobkyně: **Stama a.s.**, IČO 40232701
sídlem Vančurova 815/2, 410 02 Lovosice
zastoupená advokátkou JUDr. Lucií Sabotinovou
sídlem Mrázova 845/9, 412 01 Litoměřice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2023, č. j. 103196/2023/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2023, č. j. 103196/2023/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Lucie Sabotinové, advokátky.

Odůvodnění:

1. Soud v této věci řeší místní poplatek za užívání veřejného prostranství v těsné blízkosti žalobkyniny prodejny stavebnin. Na veřejném prostranství se dlouhodobě skladovalo zboží na paletách. Sporné bylo, zda žalovaný přezkoumatelným způsobem posoudil namítanou

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

nezákonnost stanovení splatnosti místního poplatku. Ve věci bylo také sporné, komu zboží patřilo, a kdo tedy byl poplatníkem místního poplatku. Žalobkyně tvrdila, že ohledně zboží uzavřela smlouvu o zajišťovacím převodu práva, a proto nepatřilo jí, nýbrž jiné společnosti coby zajištěnému věřiteli. Soud dospěl k závěru, že se žalovaný opomněl zdůvodnit své závěry o datu splatnosti místního poplatku. Soud naopak neshledal důvod odchytil se od již dříve vyslovených závěrů týkajících se otázky prokázání vlastnického práva ke zboží uloženému na veřejném prostranství.

Obsah žaloby

2. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Rakovník (dále jen „správce poplatku“) ze dne 24. 5. 2023, č. j. MURA/26426/2023 (dále jen „platební výměr“), a platební výměr potvrdil. Platebním výměrem správce poplatku vyměřil žalobkyni podle § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 31. 12. 2019, popř. do 30. 6. 2017 (viz čl. II bod 1 zákona č. 278/2019 Sb. a čl. VIII zákona č. 170/2017 Sb.; dále jen „zákon o místních poplatcích“) a podle obecně závazné vyhlášky města Rakovník č. 8/2012, o místních poplatcích (dále jen „vyhláška č. 8/2012“), nedoplatek na místním poplatku za užívání veřejného prostranství za období od 28. 6. 2016 do 31. 12. 2017 ve výši 55 200 Kč.
3. Žalobkyně nejprve zrekapitulovala průběh daňového řízení. Následně uvedla, že v odvolání proti platebnímu výměru namítala promlčení nároku na zaplacení místního poplatku, avšak žalovaný se s touto námitkou nevypořádal dostatečně, když pouze poukázal na to, že vyhláška č. 8/2012 byla zkontrolována dozorovým orgánem. Podle žalobkyně není možné požadovat zaplacení poplatku za období let 2016-2017 s odstupem téměř šesti let. Splatnost poplatku za užívání veřejného prostranství byla stanovena na 10. den od ukončení užívání veřejného prostranství. Žalobkyně má za to, že je takovou formulací obcházen zákon a je tím v podstatě eliminována možnost promlčení nároku na zaplacení poplatku. Pokud by byla akceptována taková možnost určení splatnosti, bylo by možné vyměřit poplatek zpětně prakticky neomezeně. Podle žalobkyně musí být dodržovány obecné právní zásady. Platební výměr považuje za překvapivé rozhodnutí, když jí byla poplatková povinnost vyměřena až po téměř šesti letech od stanoveného období.
4. Ve shrnutí žaloby pak žalobkyně ještě stručně uvedla, že má za to, že jí nevznikla poplatková ani ohlašovací povinnost, neboť část pozemku, na kterém se nachází veřejné prostranství, neužívala ona, ale fakticky a právně ho užívala GS Reality a.s. jakožto zástavní věřitel a zároveň vlastník tohoto pozemku. Žalobkyně poukázala na to, že tvoří rodinný holding s vlastníkem pozemku. Akcionáři žalobkyně i GS Reality a.s. jsou rodinní příslušníci rodiny G.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout jako nedůvodnou. Ohledně námítky, že ohlašovací ani poplatková povinnost žalobkyni vůbec nevznikla, odkázal na závěry již dříve učiněné v rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 16. 6. 2021, č. j. 43 Af 4/2020-32, a rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 3. 3. 2023, č. j. 4 Afs 215/2021-44.

Ohledně námitky promlčení uvedl, že poplatek správce poplatku vyměřil v zákonné lhůtě a v souladu s vyhláškou č. 8/2012, kterou zkontrolovalo Ministerstvo vnitra.

Průběh daňového řízení

6. Z obsahu správního spisu vyplývá, že výzvou ze dne 5. 3. 2018, č. j. MURA/12322/2018, správce poplatku vyzval žalobkyni ke splnění povinnosti ohlásit užívání veřejného prostranství za účelem vyměření místního poplatku dle vyhlášky č. 8/2012, resp. obecně závazné vyhlášky města Rakovník č. 7/2017, o místních poplatcích (dále jen „vyhláška č. 7/2017“).
7. Žalobkyně dne 19. 3. 2018 správci poplatku sdělila, že u ní ohlašovací povinnost není dána. Vlastnictví veřejného prostranství v daných obdobích formálně náleželo nejdříve společnosti REPONET a.s., a následně společnosti GS Reality a.s., které náleží doposud. Jak tyto společnosti, tak žalobkyně patří do rodinného koncernu rodiny G. Vyměřením místního poplatku za užívání veřejného prostranství žalobkyni by byla uložena povinnost faktickému vlastníkovi (rodině G.). K movitým věcem uloženým na veřejném prostranství bylo zřízeno zástavní právo ve prospěch GS Reality a.s.
8. Přípisem ze dne 18. 4. 2018, č. j. MURA/21668/2018, správce poplatku žalobkyni sdělil, že je evidována jako poplatník místního poplatku za užívání veřejného prostranství dle vyhlášky č. 8/2012, resp. vyhlášky č. 7/2017.
9. Platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobkyni místní poplatek za užívání veřejného prostranství ve výši 55 200 Kč za období od 28. 6. 2016 do 31. 12. 2017. V odůvodnění uvedl, že splatnost poplatku za období od 28. 6. 2016 do 31. 12. 2017 byla podle části III, čl. XIII odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 8/2012 stanovena nejpozději 10. den od skončení užívání veřejného prostranství, tj. 7. 10. 2022. Protože nebyl místní poplatek dosud zaplacen, vyměřil správce poplatků podle § 11 zákona o místních poplatcích poplatek platebním výměrem.
10. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V něm zopakovala již dříve uplatněnou argumentaci, proč má za to, že jí nevznikla oznamovací povinnost a že není subjektem povinným k hrazení místního poplatku. Dále uplatnila námitku promlčení – měla za to, že po ní nelze požadovat zaplacení poplatku za období let 2016-2017. V této souvislosti upozornila na to, že i město Rakovník přistoupilo k úpravě formulace splatnosti poplatku a nově ji navázalo nikoli na ukončení užívání veřejného prostranství, ale na skončení kalendářního roku.
11. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil platební výměr, jelikož ani jednu z odvolacích námitek nepovažoval za opodstatněnou. V rámci vypořádání námitky promlčení citoval čl. XIII odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 8/2012, podle kterého *„poplatek ve výši stanovené podle čl. XII je splatný při užívání veřejného prostranství po dobu 3 dnů nebo delší nejpozději 10. den, kdy užívání veřejného prostranství bylo ukončeno.“* Žalovaný dovodil, že byl žalobkyni vyměřen poplatek včas. Správce poplatku určil konec užívání veřejného prostranství ke dni 27. 9. 2022. Podle vyhlášky tak nastala splatnost 7. 10. 2022. Vyhláška č. 7/2022 sice nahradila vyhlášku č. 8/2012, avšak podle přechodných ustanovení vyhlášky č. 7/2022 se poplatkové povinnosti vzniklé před nabytím účinnosti vyhlášky č. 7/2022 řídí dosavadními právními předpisy, proto žalovaný vyhodnotil, že lhůta pro stanovení poplatku měla uplynout až dne 7. 10. 2025 a žalobkyni byl vyměřen poplatek včas.

Dále doplnil, že vyhláška č. 8/2012 byla zkontrolována Ministerstvem vnitra, které neshledalo vyhlášku, případně některé z jejích ustanovení v rozporu se zákonem o místních poplatcích. Jako nedůvodné vyhodnotil i zbývající námitky. Žalovaný měl za to, že žalobkyně neprokázala, že by veřejné prostranství neužívala ona.

Splnění procesních podmínek

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a má všechny zákonem požadované formální náležitosti, proto žalobu věcně projednal. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť účastníci souhlasili s tímto postupem ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., a navíc soud shledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud jednání nenařizoval ani za účelem provedení dokazování, jelikož při posuzování věci vycházel toliko ze správního spisu, kterým se dokazování neprovádí, nýbrž z něj soud bez dalšího vychází (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 19. 12. 2022, č. j. 2 Ao 2/2022-36).

Posouzení žaloby

14. Soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
15. Požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami a návrhy účastníka řízení, plyne z § 102 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „daňový řád“). Podle § 116 odst. 2 daňového řádu dále musí být v odůvodnění rozhodnutí o odvolání vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
16. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak pokud se správní orgán podstatou námitky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí nejde. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs

68/2020-31). Konečně je třeba také uvést, že zásada jednotnosti správního řízení vyjadřuje, že řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího správního orgánu představuje jeden celek, a je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, pokud dospěje k závěru, že se nevypořádal se všemi námitkami či vyjádřeními účastníků, ač tak měl učinit. Odvolací správní orgán může nahradit část odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí argumentační nepřesnost v případě, kdy jeho rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).

17. Soud dává žalobkyni za pravdu, že žalovaný nedostál své povinnosti přezkoumatelným způsobem vypořádat námitku zániku práva na vyměření místního poplatku za užití veřejného prostranství v letech 2016 a 2017.
18. Žalobkyně v odvolání proti platebnímu výměru namítala, že poplatková povinnost je vzhledem k zásadnímu časovému rozestupu mezi jejím vznikem a samotným vyměřením poplatku *promlčená*. Současně namítala, že počátek *promlčecí lhůty* není možné odvozovat od splatnosti poplatku upravené v čl. XIII odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 8/2012, jelikož toto ustanovení obchází zákonnou úpravu. Byť žalobkyně neužívá přiléhavou, zákonem užívanou terminologii, z kontextu její argumentace je zjevné, že poukazem na *promlčení* brojí proti vyměření poplatku po uplynutí prekluzivní lhůty tří let ode dne splatnosti poplatku zakotvené v § 148 odst. 1 daňového řádu s tím, že čl. XIII odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 8/2012 tuto zákonnou úpravu podle žalobkyně nepřipustně obchází. Žalovaný se s touto odvolací námitkou dostatečně nevypořádal. V odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko konstatoval, že k vyměření poplatku došlo včas v souladu s čl. XIII odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 8/2012, který podle právního rozboru ze dne 21. 1. 2013 učiněného Ministerstvem vnitra není v rozporu se **zákonem o místních poplatcích** (pozn. důraz přidán soudem; *jak soud ověřil – nad rámec nezbytného – nahlédnutím do Právního rozboru obecně závazné vyhlášky, kterou provedlo Ministerstvo vnitra dne 21. 1. 2013, tento právní rozbor opravu neobsahuje v této souvislosti nic jiného než prosté konstatování, že obec je podle § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích zmocněna ke stanovení splatnosti místního poplatku, a tedy čl. XIII odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 8/2012 není v rozporu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích*).
19. Takové odůvodnění je však nedostatečné, a to i v kontextu důvodů uvedených ve zmiňovaném právním rozporu Ministerstva vnitra, jež se nadto žalovaný ani neobtěžoval založit do správního spisu, aby žalobkyni umožnil se s ním seznámit. Vůbec se totiž nevypořádává s podstatou argumentace žalobkyně, která nenamítala rozpor vyhlášky č. 8/2012 se zákonem o místních poplatcích, ale s daňovým řádem. Žalobkyně namítala vadnost vlastního vymezení splatnosti místního poplatku, proto není přiléhavé vypořádání žalovaného, který právě s odkazem na vyhlášku č. 8/2012 konstatuje včasnost vymezení poplatku. Byť žalovanému nepřísluší rozhodovat o zákonnosti obecně závazných vyhlášek vydaných v samostatné působnosti obcí, tedy i o zákonnosti vyhlášky č. 8/2012, podle které byl místní poplatek vyměřen, či podat návrh na její zrušení Ústavnímu soudu a ani se jí nemůže po učinění si vlastního právního názoru o její nezákonnosti dále neřídit, neznamená to, že není povinen se vypořádat s odvolacími námitkami. Není například vyloučeno, aby po zvážení konkrétních námitek podal podnět Ministerstvu vnitra k posouzení zákonnosti takové obecně závazné vyhlášky (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Rovněž není vyloučeno, že bude možné případné nedostatky překlenout výkladem. Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek

Shodu s prvopisem potvrzuje: X

důvodů, neboť žalovaný žádným způsobem nevypořádal námitku týkající se rozporu vyhlášky č. 8/2012 s daňovým řádem; je tak dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

20. Žalobkyně s námitkou zániku nároku na vyměření místního poplatku spojovala i námitku překvapivosti platebního výměru. Soud konstatuje, že mezi základní zásady správního řízení včetně řízení daňového patří i zásada předvídatelnosti rozhodování správních orgánů a legitimního očekávání účastníků řízení, která je implicitně vyjádřena pro správní řízení obecně v § 2 odst. 4 správního řádu, resp. pro daňové řízení v § 8 odst. 2 daňového řádu. O naplnění této zásady nelze hovořit tehdy, jestliže rozhodnutí správního orgánu je pro účastníka řízení s ohledem na dosavadní stav řízení, stav dokazování, existující procesní situaci a uplatněné právní námitky překvapivé (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2007, č. j. 8 Afs 59/2005-83). V projednávané věci správce poplatku informoval žalobkyni o její ohlašovací a poplatkové povinnosti v souvislosti s užíváním veřejného prostranství již v rámci výzvy ze dne 5. 3. 2018. Následně jí přípisem ze dne 18. 4. 2018 sdělil, že poplatek za období let 2016 a 2017 činí 55 200 Kč. Soud má tak za to, že žalobkyně nejpozději od dubna 2018 věděla, že jí podle správce poplatku vznikla poplatková povinnost za období let 2016 a 2017 a mohla předpokládat, že jí může být v budoucnu poplatek vyměřen. Námitka překvapivosti platebního výměru tak není důvodná, byť tím soud nijak nepředjímá hodnocení případné prekluze nároku na stanovení místního poplatku.
21. Dále soud konstatuje, že mu nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí nebrání v přezkumu zbývajících žalobních bodů, které se vztahují ke vzniku oznamovací a poplatkové povinnosti žalobkyně. K tomu soud předesílá, že se podstatou těchto zbývajících žalobních bodů podrobně zabýval již v rozsudku ze dne 16. 6. 2021, č. j. 43 Af 4/2020-32, a závěry v něm uvedené potvrdil i NSS v rozsudku ze dne 3. 3. 2023, č. j. 4 Afs 215/2021-44. Soud přitom neshledal důvod se od dříve vyslovených závěrů jakkoli odchýlit, neboť žalobkyně v žalobě neuvedla žádná nová skutková tvrzení ani neuplatnila žádné nové důkazní návrhy. Soud proto odkazuje na dříve vyslovený závěr, že příslušnost žalobkyně a společnosti vlastníci veřejné prostranství do rodinného koncernu je irelevantní. Žalobkyně má svou vlastní právní osobnost a je osobou odlišnou od společnosti GS Reality a.s. i od fyzických osob, které obě tyto společnosti vlastní. Skutečnost, že je určitá společnost součástí koncernu, jí nezakládá vlastnické právo k věcem vlastněným jinými koncernovými společnostmi. Žalobkyně tedy i v případě koncernové provázanosti není vlastníkem předmětného pozemku, na kterém se nachází veřejné prostranství, a proto se na ni nemůže vztahovat osvobození od poplatku za užívání veřejného prostranství. Osvobození vlastníka pozemku má zabránit tomu, aby byl zpoplatněn výkon vlastnického práva veřejnou mocí (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02). Žalobkyně však vlastníkem předmětného pozemku není a její osvobození od tohoto poplatku by z hlediska uvedeného ustanovení nedávalo smysl.

Závěr a náklady řízení

22. Jelikož je napadené rozhodnutí z části nepřezkoumatelné, soud je zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s.]. Právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2025 (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Zástupkyně žalobkyně je plátcí daně z přidané hodnoty, její odměna je proto nutno navýšit o 1 428 Kč odpovídající sazbě této daně ve výši 21 %. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupkyně žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. dubna 2026

Mgr. Ing. Petr Šuránek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: X